

Назив дела: "Ћао, ти!"

Име и презиме писца: Беатриче Мазини и Роберто Пјумини

Наслов рада: "Једна кратка, џепна књига"

Ову дивну књижицу прочитала сам истог дана када сам је и узела из библиотеке, вероватно због њене дужине, али и велике знатижеље коју је будила у мени.

Књига је јако кратка и има свега седамдесет страна, па ме зато веома подсећа на "Малог Принца". Можете да је читате безброј пута, а да вам не досади, а може да се чита било где пошто је тако кратка, а занимљива. Када сам видела да је књигу написало двоје људи, била сам јако збуњена, али пошто сам је прочитала схватам да је то можда да би се дочарало то да је ово ипак књига коју чине тајна писма и овако изгледа као да су се писци међусобно дописивали и да је ово нека њихова прича, због тога ми се још више свиђа. Такође, књига је и доста другачија него што сам мислила, али баш зато и кажу да књизи не смете судити по корицама.

Цела радња почиње једним писмом, а на крају и целу књигу чине тајна писма која момак и девојка шаљу једно другом. Прво писмо, девојчица ставља у Микелов ранац, али је њен идентитет непознат. Дечак, наравно, прво помишља да је све то шала, пошто су тек кренули у средњу школу и то је веома могуће. Међутим он се полако "прима" и улази у ту тајну игру, остављајући писма иза табле, али не гледајући ко их узима, јер је то желео сам да открије. Тако су они почели редовно да шаљу писма једно другом, а он је полако искључивао девојчице које не могу бити "Еули", тако ју је назвао чисто да би могао некако да је ословљава. Пошто су обоје јако лепо писали и Микел је већ из њеног првог писма закључио да воли литературу, желео је да је ословљава некако посебно, а Еулалија на грчком значи "она која говори добро", па је скратио са Еули.

Еули му је причала многе догађаје из свог детињства и чак му је послала своју слику када је била мала. Иако, међусобно нису пуно причали изузев писама, повремено су били и мало љубоморни. Тако му је она једном јасно изјаснила како јој смета његово често виђање са плавооком девојчицом, Викторијом.

На крају је закључио ко је његова Еули. То је била девојчица која се најмање окретала, уопште се не трудећи да привуче пажњу, Виола. Она се плашила да ће када Микел сазна све бити другачије и ова "збирка писама" се завршава последњим Виолиним писмом.

Књигу сам прочитала три пута, последњи пут сам путовала возом и увек бих била исто знатижељна и привучена радњом као и први пут.

Баш због тога што је тако кратка и сажета, по мени је права "џепна књига" и препоручила бих је сваком путнику, родитељу или детету, јер са сигурношћу знам да се неће покајати. Била је потребна права храброст да би се урадило нешто тако као што је Виола урадила, али као што кажу, тајна слободе почива у храбрости и зато се треба водити њеним примером, а и срећа прати храбре, тако да ништа не губите.

Име и презиме: Ања Синђић VII 4

Основна школа: "Јован Ристић"

Наставник: Милена Ђорђевић

Број телефона: 0612284720

Маил адреса: sindjicbiljana@yahoo.com